

SHALINI BOLAND

SALAEMA

KOGU TA ELU PÕHINEB VALEL...

Originaali tiitel:
Shalini Boland
The Secret Mother
2017

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

See teos on fiktsioon. Nimed, tegelased, ettevõtted, organisatsioonid, kohad ja sündmused, välja arvatud need, mis on selgelt avalikus omandis, on kas autori välja mõeldud või on neid kasutatud fiktiivselt. Igasugune sarnasus tegelike elavate või surnud inimestega või tegelike sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Martin Leis
Toimetanud Stella Sägi
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Reet Helm

Copyright © Shalini Boland, 2017
First published in Great Britain in 2017 by Storyfire Ltd. trading as Bookouture. All rights reserved.
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2022.

D03412422
ISBN 978-9949-82-883-8

Kõik kirjastuse Ersen raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest

www.ersen.ee

Pete'ile.

Sinu nimi tähendab „kalju”

ja see sa mulle oledki.

Minu kalju.

ESIMENE PEATÜKK

Tänavalaternate võbelev tuli valgustab määrdunud lume ja musta libeda jääga kaetud halli kõnniteed. Püdelad lombid on sahisevate ja lõrtsi pritsivate autorehvide eest teeservadesse varju tõmbunud. Tasakaalu säilitamine nõuab kogu tähelepanu. Kui ma käed mantlitaskutesse suruksin, oleks neil soojem, aga mul on vaja, et nad oleksid vabad ja hoiaksid mind seintele, piiretele, puutüvedele ja laternapostidele toetudes püsti. Ma ei taha kukkuda. Või kas see oleks nii hirmus, kui ma jää peal libastuksin? Märjad teksased, sinikas tagumikul. Mitte veel maailma lõpp. On hullemaidki asju. Palju hullemaid asju.

On pühapäev: nädala viimane hingetõmme. Ebamugav paus enne esmaspäeva, mil kõik algab uuesti – see elu üksildane imitatsioon. Pühapäev on minu jaoks nagu must täpp silmapiiril, mis läheb iga päevaga suuremaks. Olen rõõmus, et see on nüüd pea-aegu läbi, aga pelgan juba järgmist. Päeva, mil ma külasthan kalmistut ja seisan nende haudade kohal, silmitsen muru ja kivi, ajan nende mõlemaga juttu ja mõtlen, kas nad mu rumalat loba ka kuulevad või räägin ma lihtsalt tuulega tühja. Seisan seal kõrvetavas päikses, paduvihmas, lõikavas külmas ja paksus udus. Iga nädal. Ma ei ole vahele jätnud veel ühtegi pühapäeva.

Lõrtsi peksab näkku. Selle jäised nõelad panevad mind silmi pilgutama ja õhku ahmima. Viimaks keeran suurelt magistraalilt oma kitsale tänavale, kus on varjulisem ja tuul vähem vali. Mu teed

palistab üle ajavate prügikonteinerite auvalve – nad seisavad ja ootavad, et neid homme mingil häbitult varasel tunnil tühjendama tuldaks. Pööran näo eemale akendest, kus ehitud jõulupuud mulle vilgutavad, tuletades mulle meelde õnnelikumaid jõulusid. Kunagisi.

Peaaegu kodus.

Mu väike Põhja-Londoni ridamajaboks asub poole tänava peal. Roostes väravat lahti lükates hoidun vaatamast oma hooletusse jäetud aeda, kuhu tuul on tänavalt puhunud kommipabereid ja krõpsupakke, mis on nüüd surutud pikkade rohututtide ja väljakasvanud põõsaste vahele. Pistan külmunud sõrmed käekotti, kus need saavad viimaks kinni haralisest võtmekimbust. Mul on hea meel kodus olla, külma käest pääseda, aga ust avades ja esiku hämarasse vaikusse astudes tõmbub mu keha ometi kõssi, tunnetades nende puudumise tühjust.

Vähemasti on siin soe. Ajan mantli seljast ja heidan saapad jalast, viskan koti lauale ja panen tule põlema, vältides oma nukrat kujutist esikupeegli. Klaas veini oleks just nüüd väga teretulnud. Heidan pilgu kellale – alles 17.20. Ei. Ma olen tubli ja teen parem sooja kakaod.

Köögiuks on millegipärast kinni. See tundub imelik, sest jätan selle alati lahti. Võib-olla sulges selle tuulehoog, kui ma sisse tulin. Marsin läbi esiku ja seisatan. Ukse alt praost on näha, et tuli põleb. Seal on keegi. Ma hingam sügavalt sisse ning tunnen, kuidas maailm hetkeks aeglustub ja siis uuesti kiireneb. Kas mu kodus võib olla murdvaras?

Teritan kõrvu. Minuni jõuab hää. Ümin. Üks laps ümiseb mu köögis mingit viisi. Aga mul ei ole last. Enam ei ole.

Vajutan lingi aeglaselt alla ja lükkan ust, mu keha tõmbub pingesse. Julgen vaevast hingata.

Minu ees istub väike poiss – tal on tumedad juuksed, jalas kahvatusinised teksased ja seljas roheline palmikkampsun. Väike

poiss, umbes viie- või kuueaastane, on roninud kapi ääres asuvale toolile ja ümisesb tuttavat melodiat. Ta pilk on maas, tähelepanu suunatud joonistusele, värvipliatsid on A4-paberilehe ümber laiali. Tooli seljatoele on kenasti riputatud tumesinine vihmamantel.

Kui ma kööki astun, vaatab ta üles ja ta šokolaadipruunid silmad lähevad pärani. Vaatame teineteisele hetkeks otsa.

„Kas sina oled minu emme?“ küsib väike poiss.

Hammustan alumist huult, tundes, kuidas maapind hakkab kõikuma. Toetun kapile, et tasakaalu leida. „Tere,“ ütlen ma, süda korraga hale. „Tere. Kes sina siis oled?“

„Tead küll. Ma olen Harry,“ vastab ta. „Meeldib sulle mu pilt?“ Ta sirutab paberilehe välja, et näidata mulle joonistust, millel on kujutatud väikest poissi ja naist, kes seisavad rongi juures. „See ei ole veel valmis. Ma ei ole veel jõudnud seda korralikult ära värvida,“ selgitab ta.

„See on väga ilus, Harry. Kas see oled sina, kes seal rongi juures seisab?“

„Jaa.“ Ta noogutab. „Sina ja mina. Ma joonistasin selle sulle, sest sa oled minu emme.“

Kas ma näen hallutsinatsioone? Kas ma olen lõpuks hulluks läinud? See ilus väike poiss kutsub mind oma emmeks. Aga ma ei tunne teda. Ma ei ole teda kunagi varem näinud. Panen silmad kõvasti kinni ja avan need siis uuesti. Ta on endiselt alles, aga paistab nüüd vähem enesekindel. Tema lootusrikas naeratus on haihtunud ja läinud üle kulmukortsutuseks. Tema silmad on nüüd natuke liiga säravad. Ma tean seda ilmet – see on see, mis tuleb enne pisaraid.

„Kuule, Harry,“ ütlen ma teeseldud rõõmsameelsusega. „Nii et sulle meeldivad rongid, jah?“

Naeratus tuleb tagasi. „Aururongid on kõige paremad. Paremad kui diisliga.“ Ta krimpsutab põlastavalt nägu ja pilgutab silmi.

„Kas sa tulid siia rongiga? Minu juurde?“

„Ei. Me tulime bussiga. Ma oleksin tahtnud rongiga tulla, buss oli hästi aeglane. Ja mul hakkas seal paha.“ Ta asetab paberilehe tagasi kapile.

„Ja kellega koos sa tulid?“ küsin ma.

„Ingliga.“

Ma mõtlen, et kuulsin valesti. „Kellega?“

„Ingel tõi mu siia. Ta ütles, et sina oled mu emme.“

„Ingel?“

Ta noogutab.

Heidan pilgu ümberringi, taibates korruga, et Harry ei pruugi olla mu kodus ainuke võõras. „Kas ta on veel siin?“ küsin ma sosinal. „Kas siin on sinuga koos keegi veel?“

„Ei, ta läks ära. Ta ütles, et ma joonistaksin ja et sa jõuad varsti koju.“

Ma lasen õlad lödvemaks, tundes kergendust, et kodus ei ole kedagi teist. Aga see ei aita mul siiski lahendada küsimust, kes on see väike poiss. „Kuidas te majja sisse saite?“ küsin ma, juureldes murelikult, kas ma leian kuskilt sisse löödud akna.

„Välisuksest totu,“ vastab ta naeratades ja silmi pööritates.

Välisuksest? Kas ma võisin selle millegipärast lahti jätta? Olen kindel, et ei. Mis siin toimub? Ma peaksin kellelegi helistama. Kuhugi ametisse. Politseisse. Keegi otsib seda last taga. Nad on murest segased. „Harry, kas sa kakaod tahaksid?“ küsin ma, hoides hääle võimalikult rahuliku. „Mõtlesin endale just teha, nii et...“

„Kas sa teed piimaga?“ segab ta vahele. „Või kuuma veega? Piimaga on palju parem.“

Surun naeratuse maha. „Täitsa nõus, Harry. Ma teen alati piimaga.“

„Okei. Jaa, palun,“ vastab ta. „Kakao oleks väga tore.“

Tema viisakus paneb mu südame valusalt kokku tõmbuma.

„Kas ma värvin pilti edasi,“ küsib ta, „või tulen ma sulle appi? Ma oskan väga hästi kakaod segada.“

„No siis on meil vedanud,“ vastan ma, „sest mina oskan väga halvasti kakaod segada ja oleks väga tore, kui sa mulle abiks saaksid olla.“

Ta naeratab ja libistab ennast tooli pealt maha.

Mida ma teen? Ma pean helistama politseisse nüüd kohe. See laps on kuskilt kaduma läinud. Aga oh jumal, kas ma ei võiks olla ainult kümme minutit selle armsa väikse poisiga, kes usub, et ma olen tema ema. Ainult natuke aega näitemängu ja siis teen ma seda, mida peab tegema. Sirutan käe, et puudutada tema pead ja tõmban selle siis järsku tagasi. Mis mul arus on? See poiss peab minema tagasi oma pärisema juurde, kes on kindlasti murest murtud.

Ta tõstab pilgu ja naeratab jälle ning mu rinnas hakkab pitsitama.

„Hea küll,“ ütlen ma, tõmban hinge ja pilgutun silma tikkuvad pisarad tagasi. „Teeme kakaod ühe minuti pärast. Ma lähen ainult ja teen esikus kiiresti ühe telefonikõne, mis sa arvad?“

„Aa, okei.“

„Joonista natuke aega edasi. Mul ei lähe kaua.“

Ta ronib tagasi toolile, valib välja tumerohelise pliiatsi ning hakkab siis tõsisel ja keskendunud ilmel uuesti värvima. Ma pööran ringi, kõnnin vaikselt välja ja võtan kotist telefoni. Aga selle asemel, et helistada politseisse, valin ma teise numbri. Kutsub kaks korda.

„Tess.“ Hääl liini teises otsas on tõre ja vaevatud.

„Tere Scott. Mul on vaja, et sa süia tuleksid.“

„Mida? Praegu?“

„Jah. Palun, see on tähtis.“

„Tessa, mul on toss väljas ja õues on täiesti kohutav ilm. Ma tegin just teed ja istusin maha. Kas see ei saa homseni oodata?“

„Ei.“ Esikulaua kõrvalt näen ma läbi ukse Harryt, tema lokkis tukk on langenud ühe silma ette. Kas ma näen teda unes?

„Mis viga?“ Scott ütleb seda nii, nagu ta seda alati ütleb. See tähendab tegelikult *Mis sul nüüd siis viga on?* Sest midagi on alati viga. Ma olen tema traumeeritud naine, kellel on iga kord mingi uus draama või väljamõeldud kriis. Ainult et seekord näeb ta, et see on tõeline, see on midagi sellist, mida mina ei teinud.

„Ma ei saa sulle telefonis rääkida, see on liiga imelik. Sa pead tulema ja ise nägema.“

Tema ohe kostab läbi telefoni pika ja valjuna. „Anna mulle kaksikümmend minutit, okei?“

„Okei. Aitäh, Scott. Tule nii ruttu, kui sa saad.“

Mu süda taob, üritades toimuvast sotti saada. See väike poiss seal ütleb, et ingel tõi ta. Ta ütleb, et ma olen tema emme. Aga ta ei ole minu. Nii et kust ta siis tuli?

Tõmban hinge ja lähen tagasi kööki. Õhk on soe, meeldiv, hubane. Üldse mitte selline steriilne atmosfäär, mis siin harilikult valitseb.

„Kas me teeme nüüd kakaod?“ Harry tõstab säravate silmadega pilgu.

„Muidugi. Las ma toon kruusid ja kakao. Sina tee see sahtel seal lahti ja anna mulle kõige väiksem kastrul, mille sa leiad.“

Ta asub innukalt mu käsku täitma.

„Harry,“ ütlen ma. „Kus su vanemad, sinu emme ja issi on?“

Ta põrnitseb kastruleid sahtlis.

„Harry?“ küsin ma uuesti.

„Neid ei ole siin,“ vastab ta. „Kas see on küllalt väike?“ Ta tõstab välja roostevabast terasest piimakastruli ja viipab sellega minu suunas.

„Väga hea.“ Ma noogutan ja võtan selle tema käest ära. „Oskad sa mulle öelda, kus sa elad?“

Vastust ei tule.

„Kas sa jooksid kodust ära? Oled sa eksinud?“